

Examen, navnlig tredie Del af Styrmandsexamen i Engelft, Danff og Maskinlære; de skulle fortrinsvis komme i Betragtning som Lodsoldermænd o. s. v. Det undrer mig, at det ærede Flertal forudsætter, at Thinget her nærer en saa særlig Fortjærlighed for denne Examensfortrinsret; det forekommer dog mig, at man kunde berolige sig med hvad Ministeren i den Henseende har foreslaaet. Jeg har ikke tilladt mig i den Henseende at stille noget Ændringsforslag, men tror, at man kan berolige sig med at blive staaende ved § 7, sidste Punktum, som lyder saaledes: „Skjøndt det ikke skal være nogen Betingelse for Anfættelsen som Lods, at den Paagjældende har faret som Styrmand, skulle i Reglen de, der have faret som Styrmand, dog fortrinsvis komme i Betragtning, naar de ellers ere i Besiddelse af de fornødne Egenstaber.“ Det forekommer mig, at denne Klausul er fuldstændig betryggende. At indføre Noget som bindende Lov, der støtter sig til Examensrettigheder, har jeg i alt Fald ikke villet være med til at sætte mit Navn paa, og jeg henholder til det høie Thing, om det ikke mener at kunne blive staaende ved Lovforslaget. Jeg hører ikke til dem, som har saa stor Overtro paa, hvad Dygtighed Examen kan føre med sig, mindst overfor Lodsvesenet og allermindst, da den Examen, som fordres af dem, ikke er nogen Lodsexamen, men en Styrmandsexamen. Jeg synes nok, at man i den Henseende kan lade sig nøie med § 7. Jeg har imidlertid intet Ændringsforslag filllet herom, og naar det i Betænkningen hedder, at Ændringsforslaget under Nr. 11 er filllet af hele Udvalget, er det en Feil, som jeg maa rette. Ændringsforslaget under Nr. 11 tiltræder jeg altsaa ikke, men anbefaler Thinget at stemme derimod. Derimod har jeg tilladt mig i Forbindelse med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Peterfen), at stille et Ændringsforslag til § 33, der i alt Fald kan have en større Realitetsbetydning. Det gaar nemlig ud paa, at Lodsøpingene skulle beregnes ikke udelukkende efter Dybtgaaendet, men ogsaa efter Læstedrægtigheden. Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at dette er en naturlig Forbring, og det har ogsaa været et Krav, som har gjort sig gjældende under Lodslovens Behandling paa alle dens forskjellige Stadier. Det er anerkjendt fra Kommissionens Side, og der vil overfor selve Lanken som saadan vistnok vanskelig kunne gjøres nogen Indvending. Lodsøpingene maa jo nemlig betragtes som en Assurancepræmie, som Skibsføreren eller Rhederiet betaler for at sikke sit Skib under vanskelige Forhold, og det ligger derfor ogsaa i Sagens Natur, at denne Præmie bør stige med Øjenstandens Værdi. Nu er det saa langt fra, at Værdien stiger med Dybtgaaendet eller i alt Fald ikke forholdsvis med Dybtgaaendet, at der i saa Henseende er og mere og mere gjør sig gjældende en overordentlig stor

Forfjæl. Ved den nyere Skibsbygning, navnlig ved Dampskibsbygningen, lægges der i høiere Grad an paa at bygge Skibene brede, altsaa med et forholdsvis mindre Dybtgaaende, men en større Drægtighed. Man vil srag kunne indse, at et Skib med 6 Fods Dybtgaaende efter den almindelige, nu brugelige Skibsbygningsmaade kun vil være en Sagt paa, antager jeg, 20—30 Tons, men, som Dampskibene ere byggede, vil en Dybde der af 6 eller 7 Fod kunne være forbunden med en mange Gange større Læstedrægtighed, saa at man vil se, at naar man legger Dybtgaaendet til Grund for Beregningen af Lodsøpingene, er man langtfra at ramme Skibets Værdi, og det er dog det, som skulde frem, for at man kunde komme til en retfærdig Beregning af Lodsøpingene, forsaavidt de da, som forudsat, kunde betragtes som en Assurancepræmie. Det er mig altsaa bekjendt, at det blandt Lodsferne møder megen Uvillie, i alt Fald i visse Kredse, at Lodsøpingene saa godt som udelukkende beregnes efter Fodmaalet. Jeg tror, at der findes enkelte Undtagelser fra denne Regel, men ethvert Reglement og Forordningerne omtale kun Fodmaalet. Lasterne have dog imidlertid bestandig været overladte saaledes til Administrationen, at der vistnok er nogle Undtagelser derfra; men jeg skal ikke komme videre ind herpaa. Forholdet er mig heller ikke tilstrækkeligt bekjendt. At Drægtigheden maatte komme med i Beregning, er ogsaa anerkjendt i det foreliggende Forslag og fra Lodskommissionens Side; men det forekommer mig, at det der er gjort gjældende paa en mindre heldig Maade, idet der der drages en bestemt Grændse. Man skjærer nemlig alle Skibe over ved 50 Tons Grændsen eller ved 25 Læster, saaledes at Alt, hvad der er under 50 Tons, skulde betale en Fjerdedel mere end Skibe, der ere over 50 Tons. Der er ganske vist et Hensyn taget til Læstedrægtigheden, men som det forekommer mig paa en temmelig uheldig Maade. For det Første er denne Grændse vilkaarlig dragen. I Reglen kan man vel sige, at de mindre Skibe, Sager og den Art Fartøier, ville komme nedenfor denne Grændse og de større Skibe over den; men man kommer derved, som jeg har sagt, til at drage en vilkaarlig Grændse, der ogsaa med Hensyn til Fremtidens Skibsbygning kan faae en uheldig Indflydelse, thi det er naturligt, at, naar denne Grændse slaas fast, vil der være en Tendens til i Fremtiden at søge ikke at komme ud over denne Grændse paa 50 Tons, forsaavidt man da ikke vil gaa til de meget store Skibe, og at Fastfættelsen af Lodsstærterne skulde faae en saadan Indflydelse med Hensyn til Skibsbygningen og mulig tilfidesætte andre Hensyn, er vistnok mindre heldigt. Man har derfor forsøgt, i alt Fald i Udvalget — jeg kjender ikke Forslagets Skjæbne paa dets tidligere Stadier — om man ikke skulde kunne komme ind paa at klassificere yderligere og dele Skibene efter deres